

kan tilfredsstille Publikum's Lyst ad denne Vej. Derimod stiller Forholdet sig efter min Mening helt anderledes med de smaa Foreninger, som jo i Virkeligheden atter og atter gaa til Grunde. Jeg har ogsaa i anden Egenstaaelse temmelig jævnlig Leilighed til at gjøre Betjændstaaelse med Assuranceforhold, nemlig ved de mangfoldige Justits- sager om Assurancevigt og Brandstiftelse, som komme til at foreligge Domstolene, og det er med Hensyn til den Slags Smaaforeninger ofte aldeles mærkværdigt, i hvilken Grad de savne Indsigt i de første Principer for Brandforsikring. Men dertil kommer jo, at disse Foreninger have en saare stor Fristelse til for at tilfredsstille deres Kunder i Konkurrencen — det ligger dem overordentlig nær — at indskrenke de Indskud eller de Præmier, de kræve, til et rent Minimum og sige: Vore Deltageres Sommer er vort bedste Reserverfond, og derfor opsamle vi aldeles Intet til de onde Tider; og, naar saa de Tider komme, om hvilke man siger, at de behage En ikke, saa have de i Virkeligheden Intet, og saa kommer Ulykken jo baade over dem, som have lidt Brandskade, og over de Andre, som maa yde Bidrag dertil. Jeg vil saa hertil føie, at der er en ganske speciel Risiko naturligvis, naar der er Tale om Risiko paa Landet, idet Bygningerne der jo ere saa saare brandfarlige, specielt paa Grund af Straatagene, og dertil kommer saa yderligere, at de ligge i den Grad ubeskyttede for enhver Vagabond, at det er fuldkommen umuligt at vide, naar Ildbrand opkommer, om det skriver sig fra det ene eller det andet Sted. Folgen deraf er, at der er en saare stor Fristelse, hvorfor Folk ligger under i en ganske anden Grad paa Landet end f. Ex. i Kjøbenhavn, til at stifte Ild paa deres Eiendomme, uden at jeg dermed i nogen Maade vilde have sagt noget specielt til Angreb paa den Klasse, for hvilken Fristelsen altsaa er bleven noget større, end den er i de store Byer. Jeg tror derfor, at man i Virkeligheden er bedst tjent med at blive ved Landbygningernes almindelige Brandforsikring. Jeg skal sige, at hvis jeg skulde udtale min egentlige sande Mening, saa tror jeg, at det Dykkeligste for Landet vilde være, om man slog alle ire store Societeter sammen, Kjøbenhavns Brandforsikring, Kjøbstædernes

og Landbygningernes. Den eneste Indvending, jeg skulde have derimod, det er den, at i Virkeligheden er Præmien for Straatage for lav. Der er ikke nogen Tvivl om, at det er en gennemgaaende Skavank i alle Brandforsikringer, at den gode Risiko betaler for den slette. Jeg skal bemærke, at forsaavidt Landbyggernes Brandforsikring har fulde 200 Millioner Kroner for Kjøbenhavns Forstæder — og dertil kommer jo ogsaa Frederiksberg, som for en stor Del er Kjøbstad — saa tror jeg paa ingen Maade, at disse ere vel tjente med at være slaaede sammen med Landbygningerne. Det har jo ogsaa vist sig, at Landbygningernes Brandforsikring med de Præmier, der ere blevne satte i disse vanskelige Aar, har meget ondt ved at komme igennem og har havt betydelige Tab, skjøndt de jo have en saa stor Reserverfond, og skjøndt utvivlsomt deres Omkostninger i væsentlig Grad er ringere, end hvor der kun gjøres saa meget mindre Forretninger. Men hvorledes man nu end vil stille sig med Hensyn til dette Spørgsmaal, saa er det min ganske bestemte Overbevisning, at der maa kræves ganske andre Garantier end dem, der ere opstillede i nærværende Lovforslag. Jeg skal bemærke, at det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) henviste til de tidligere Forhandlinger i Aarene 1874—75, og han erklærede, hvis jeg mindes hans Ord ret, at man ikke længere vilde vide Noget af disse. Jeg skal hertil bemærke, at dette er noget paafaldende, fordi der findes en Betænkning afgivet den 13de Februar 1875, og som findes i Tillæg B Sp. 691, og som er underskrevet af hele Udvalget ganske enstemmig, og hvori den samme ærede Rigsdagsmand optræder som Formand og Ordfører. Denne Betænkning er ganske væsentlig indskrænket til et helt nyt Lovforslag, som indeholder en stor Række Forstrifter, der, naar man endelig anser den frie Konkurrence for at være heldig paa dette Omraade, maa siges i alt Væsentligt at være betryggende saavel for de enkelte Deltagere, som for det hele Samfund. Dette er imidlertid i høieste Grad fraveget i nærværende Lovforslag, som efter min Mening paa ingen Maade indeholder en saadan Betryggelse. Naar man først vil se hen til selve Deltagerens Forhold, saa hedder det i